

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. dubna 2018 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lucie Černé a soudkyň JUDr. Heleny Kuthanové a JUDr. Evy Holasové odvolání a) obžalovaného Mgr. J. K. narozeného v , a b) poškozeného genmjr. Mgr. Bc. T. T. proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 21. prosince 2017, číslo jednací 14 T 201/2017-865, a rozhodl takto:

Podle § 258 odstavec I písmeno d) trestního řádu se napadený rozsudek ruší v celém rozsahu.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se ve věci znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

Mgr. J. K., narozený v v trvale bytem , okres , v době od 1. 11. 1991 do 30. 6. 2016 příslušník Policie ČR, naposledy u Služby kriminální policie a vyšetřování , Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, expozitura , na pozici vedoucího expozitury, nyní vrchní rada sekce řízení rizik při správě daní Generálního finančního ředitelství ,

podle § 226 písmeno b) trestního řádu se zprošťuje obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 11. 2017, spisová značka VZV 13/2017, pro skutek spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době dne 20. 6. 2016, v obci , soudní okres Praha – západ, v prostoru za tamní restaurací, jako příslušník Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, expozitura , v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu v trestním řízení porušil povinnost mlčenlivosti a nestranného postupu, jimiž byl vázán podle ustanovení § 11 písmeno a), § 115 odstavec 1 zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky a podle § 45 odstavec 1 písmeno b), c) zákona číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, když vědomě a neoprávněně poskytl v rámci technikou natáčeného rozhovoru redaktorovi J. H., narozenému , konkrétní sdělení o možném úniku informací ze strany policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T. z probíhajícího trestního řízení vedeného policejním orgánem Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, pod číslem jednacím OKFK-1068/TČ-2012-252503, ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

závažné hospodářské trestné činnosti statutárních zástupců společnosti [REDAKCE], když mu uvedl, že „pan policejní prezident je, řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské trestné činnosti stamilionových, ve stamilionových částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterého se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů GIBS o průnik do spisu“, přičemž takto sdělené informace se dozvěděl jako policista z trestního řízení vedeného v té době Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování [REDAKCE], expozitura [REDAKCE] pod číslem jednací ÚOOZ-1930/TČ-2014-292600 (pod krycím názvem [REDAKCE], které sám jako policejní orgán vedl a současně také z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [REDAKCE], vydaného dne 24. 3. 2016 pod číslem jednací GI-TC-601-146/2014, které mu měl předat k vyhodnocení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [REDAKCE] Mgr. P. [REDAKCE] S. [REDAKCE], přičemž z průběhu a okolností rozhovoru, který poskytoval redaktorovi České televize za současného snímání televizní kamerou, byl nejméně srozuměn s tím, že jím uvedené informace budou zveřejněny v pořadu [REDAKCE] „[REDAKCE]“ dne 20. 6. 2016, k jehož odvysílání téhož dne došlo a takto jednal v úmyslu prostřednictvím veřejného sdělovacího prostředku znevěrohodnit před veřejností osobu policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE], jako jednu z osob odpovědných za provedení reorganizace části Policie ČR, spočívající ve sloučení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality v jeden útvar – Národní centrálu proti organizovanému zločinu a současně byl srozuměn jednak s tím, že tímto svým vyjádřením a jeho následným zveřejněním ve sdělovacích prostředcích může ohrozit naplnění účelu obou výše uvedených trestních řízení, ze kterých takové informace čerpal, jímž je podle § 1 odstavec 1 trestního řádu náležitě zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů podle zákona, a tedy zmaření provedení dalších důkazů vedoucích k objasnění skutkových okolností v obou řízeních a jednak s tím, že takovýto výrok je způsobilý ohrozit osobní a profesní čest policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE], jímž měl spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu se poškozený genmjr. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE] odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Mgr. J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že v přesně nezjištěné době dne 20. 6. 2016, v obci [REDAKCE], soudní okres Praha – západ, v prostoru za tamní restaurací, jako příslušník Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, expozitura [REDAKCE], v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu v trestním řízení porušil povinnost mlčenlivosti a nestranného postupu, jimiž byl vázán podle ustanovení § 11 písm. a), § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a podle § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, když vědomě a neoprávněně poskytl v rámci technikou natáčeného rozhovoru redaktorovi [REDAKCE] [REDAKCE] J. [REDAKCE] H. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], konkrétní sdělení o možném úniku informací ze strany policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE] z probíhajícího trestního řízení vedeného policejním orgánem Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, pod č.j. OKFK-1068/TČ-2012-252503, ve věci závažné hospodářské trestné činnosti statutárních zástupců společnosti [REDAKCE], když mu uvedl, že „pan policejní prezident je, řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské trestné činnosti stamilionových, ve stamilionových

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterého se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů GIBS o průnik do spisu“, přičemž takto sdělené informace se dozvěděl jako policista z trestního řízení vedeného v té době Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování [redacted] expositura [redacted] pod č.j. ÚOOZ-1930/TC-2014-292600 (pod krycím názvem [redacted], které sám jako policejní orgán vedl a současně také z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [redacted], vydaného dne 24. 3. 2016 pod č.j. GI-TC-601-146/2014, které mu měl předat k vyhodnocení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [redacted] Mgr. P. Š., přičemž z průběhu a okolností rozhovoru, který poskytoval redaktorovi [redacted] za současného snímání televizní kamerou, byl nejméně srozuměn s tím, že jím uvedené informace budou zveřejněny v pořadu [redacted] „[redacted]“ dne 20. 6. 2016, k jehož odvysílání téhož dne došlo a takto jednal v úmyslu prostřednictvím veřejného sdělovacího prostředku znevěrohodnit před veřejností osobu policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T., jako jednu z osob odpovědných za provedení reorganizace části Policie ČR, spočívající ve sloučení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality v jeden útvar – Národní centrálu proti organizovanému zločinu a současně byl srozuměn jednak s tím, že tímto svým vyjádřením a jeho následným zveřejněním ve sdělovacích prostředcích může ohrozit naplnění účelu obou výše uvedených trestních řízení, ze kterých takové informace čerpal, jímž je podle § 1 odst. 1 trestního řádu náležité zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů podle zákona, a tedy zmaření provedení dalších důkazů vedoucích k objasnění skutkových okolností v obou řízeních a jednak s tím, že takovýto výrok je způsobilý ohrozit osobní a profesní čest policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T.

2. Za to byl obžalovaný Mgr. J. K. odsouzen podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků.
3. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený genmjr. Mgr. Bc. T. T., osobní údaje skryty dle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu, odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podali v zákonem stanovené lhůtě odvolání jednak obžalovaný Mgr. J. K., jednak poškozený Mgr. Bc. T. T.
5. Obžalovaný Mgr. J. K. zdůvodnil podané odvolání prostřednictvím svého obhájce, přičemž rozsudek napadá v celém rozsahu. Je přesvědčen, že obžalobou vytýkané jednání bylo povolené, nebylo tak protiprávní a nejde o trestný čin. Připomíná, že zásady poskytování informací Policie ČR veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků tehdy upravoval závazný pokyn policejního prezidenta č. 87/2006 ze dne 22. 6. 2006 ve znění následných změn, kdy dle čl. 2 poskytují informace mimo jiné ředitelé útvarů policie s celostátní působností, ti mohou v rámci své působnosti k poskytování informací pověřit další policisty. Tuto problematiku rozebírá i s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s tím, že dle § 45 odst. 1 písm. b) tohoto zákona je policista povinen dodržovat služební kázeň, dle § 46 odst. 1 tohoto zákona spočívá služební kázeň mimo jiné i v dodržování služebních předpisů, zásadním vnitřním služebním předpisem je i pokyn policejního prezidenta č. 103/2013 o plnění některých úkolů policejních orgánů PČR v trestním řízení, část osmá se věnuje poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných, přičemž v čl. 79 odst. 2 se uvádí, že zásady poskytování informací veřejnosti policií prostřednictvím sdělovacích prostředků stanoví interní akt řízení, dále je uveden odkaz na poznámku pod čarou č. 153, tam je uveden právě závazný pokyn policejního prezidenta č. 87/2006, jak byl zmíněn shora. Prvému soudu vytýká, že tímto pokynem důkaz provedl, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku se s touto problematikou nevypořádal, byť odvolatel ve své výpovědi uvedl, že byl k podávání informací pověřen Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

ředitelem ÚOOZ plk. Mgr. R. [REDACTED] Š. [REDACTED], přičemž ten jeho výpověď potvrdil. Prvý soud vyjádřil jakousi pochybnost o tom, zda byl souhlas udělen, avšak k jednoznačnému závěru nedospěl a dostatečně nevysvětlil, zda tomuto uvěřil či nikoli a proč. Obžalovaný je tak přesvědčen, že byl k tomuto jednání oprávněn, že šlo o činnost dovolenou a nikoli protiprávní. Při absenci protiprávnosti nemůže jít o trestný čin. Dále namítá i absenci dalších zákonných znaků předmětné skutkové podstaty, konkrétně „výkon pravomoci“, neboť vystupoval z titulu své funkce, nicméně při tom nevykonával žádnou svou pravomoc. V tomto směru poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 5 Tdo 279/2016, jakož i na komentář k trestnímu zákoníku. Za protichůdný považuje závěr prvního soudu, že měl jednak ohrozit naplnění účelu trestního řízení a jednak ohrozit osobní a profesní čest policejního prezidenta. Pokud by skutečně došlo k ohrožení účelu trestního řízení tím, že by vyrazil, kdo je podezřelý (takovou informaci měl poškozený již předtím), pak by to bylo ve prospěch podezřelého, který by na to mohl reagovat např. ničením důkazů. Za takové situace by nebylo možné dospět k opačnému závěru, že tím byla též osobě způsobena újma. Nadále odvolatel setrvává na své obhajobě, že jednal ve veřejném zájmu. Připomíná ustanovení § 8d tr. řádu, které je poměrně stručné, přičemž není podmíněno jinými podmínkami, např. subsidiaritou, tzn. že tak lze učinit až po vyčerpání jiných zákonných možností. Pokud soud prvního stupně vytváří další podmínky, činí tak v rozporu s trestním řádem. Zdůrazňuje, že v dané věci již nebylo kam se obrátit, když usnesení o odložení věci vydala právě GIPS a toto usnesení získal od státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [REDACTED], těžko tak mohl informace předávat orgánům, od kterých je sám dostal. Informoval i svého nadřízeného plk. Mgr. R. [REDACTED] Š. [REDACTED], ten ho k informování veřejnosti pověřil, stejně tak určitým způsobem informoval veřejnost i Mgr. P. [REDACTED] K. [REDACTED], státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [REDACTED]. Navíc s ohledem na překotný vývoj a hrozící uskutečnění reorganizace policie ke dni 1. 7. 2016 nebylo možné čekat na výsledky prověřování, vše proběhlo v situaci, kdy státní zástupci Vrchního státního zastupitelství v [REDACTED] mimo jiné vydali pokyn k uložení citlivých spisů vedených ÚOOZ přímo v budově tohoto zastupitelství, neboť reorganizaci vnímali jako ohrožení trestních řízení a jako ohrožení bezpečnosti informací v uvedených spisech. Znovu opakuje i další informace a podklady, na jejichž základě se rozhodoval s tím, že Mgr. Š. [REDACTED] v postavení svědka uvedl, že v kauze [REDACTED] zveřejnění informací do médií nic ovlivnit nemohlo, ke kauze JUDr. O. [REDACTED] by se tato musela vyjádřit sama, nicméně dle jeho přesvědčení to žádný zásadní vliv nemohlo mít ani na tuto věc, protože již byla otevřená, vyslechnuty byly všechny osoby včetně pana policejního prezidenta. Dále odvolatel poukazuje na obdobné kauzy zveřejňování informací z trestního řízení ve veřejném zájmu a způsob jejich vyřízení, z příslušných rozhodnutí cituje. V další části rozebírá subjektivní stránku. Konstatuje, že úmysl směřoval k naplnění účelu trestního řízení, nikoli k jeho ohrožení, jak uzavřel první soud. Informace uveřejnil ve veřejném zájmu spočívajícím v tom, aby uvedené kauzy nebyly ukončeny z politických důvodů, ale aby byl pachatel zjištěn a spravedlivě potrestán. Jeho úmysl směřoval pouze k tomu, aby nedošlo k ukončení případů vyšetřovaných (rušeným) ÚOOZ, nikoli k poškození policejního prezidenta. Je přesvědčen, že omezil zveřejňované informace na nutné minimum. Rozebírá i otázku možného právního omylu, kterou se první soud rovněž nezabýval. V neposlední řadě připomíná i zásadu subsidiarity trestní represe. I kdyby došlo k naplnění znaků trestného činu, bylo by dle názoru odvolatel na místě postupovat dle § 12 odst. 2 tr. řádu. Dále vysvětluje, proč se nabízelo věc řešit v civilním řízení, kde by se soud zabýval i tím, že veřejný činitel musí snést více kritiky než běžný občan, jakož i dalšími aspekty, které uvádí. Za procesní pochybení považuje, pokud soud prvního stupně neprovedl další navrhované důkazy (výslechem svědků Mgr. K. [REDACTED], JUDr. B. [REDACTED], MUDr. Š. [REDACTED]) k trestněprávně relevantnímu skutečnosti, aniž by vysvětlil, proč tak neučinil. V závěru připomíná část ústního odůvodnění napadeného rozsudku („v podstatě morálně mám svým způsobem pochopení pro obžalovaného“), z čehož dovozuje, že jeho jednání nevybočilo z mravního rámce soudce, přičemž bylo rozhodnuto v rozporu s touto morálkou. Ze všech

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby ho zprostil, případně aby věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

6. Odvolání poškozeného genmjr. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE], které bylo odůvodněno prostřednictvím zmocněnce, směřuje proti výroku o náhradě nemajetkové újmy. Vytýká prvému soudu, že vychází z nesprávných skutkových zjištění, zejména ignoruje provedené důkazy prokazující existenci nároku na náhradu nemajetkové újmy, přičemž vychází i z nesprávného právního posouzení ve vztahu k předmětnému nároku. Znovu opakuje to, co již bylo uvedeno v uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy zaslané soudu I. stupně dne 14. 12. 2017 a doplněné podáním ze dne 20. 12. 2017, zejména to, že předmětná prohlášení byla ihned převzata a citována takřka ve všech médiích v České republice, přičemž v uvedených podáních poskytl výčet článků, odkazy, jakož i sledovanost, vysvětlil i kontinuitu, když se obžalovaný neomezil jen na ojedinělý defamující rozhovor, leč v mediálních vystoupeních ve stejném duchu pokračoval, což i sám při svém výslechu potvrdil. Taková prohlášení se v médiích objevovala několik následujících měsíců, některá média je citují doposud (viz např. „[REDAKCE]“ na [REDAKCE]), dehonestována je i jeho rodina. Zdůrazňuje, že se musel těmto výrokům a mediálním atakům bránit, a to jak v rovině profesní, např. ve vztahu k ministru vnitra, k Národnímu bezpečnostnímu úřadu, k mezinárodním organizacím (Interpol, Europol), v nichž reprezentuje Policii ČR, tak i v rovině osobní, když např. jeho děti byly konfrontovány vrstevníky ve škole, kteří se jich ptali, zda je jejich otec „darebák a lump“. V podrobnostech odkazuje na svůj výslech v hlavním líčení, v němž tyto dopady podrobně popsal. Za této situace považuje za neadekvátní, pokud se první soud v odůvodnění napadeného rozsudku s jeho nárokem na náhradu nemajetkové újmy vypořádal jednou větou, kde uvedl, že by bylo třeba další dokazování a že svůj nárok ničím nepodložil. Cituje z ústního odůvodnění, kde soud nijak nepochyboval, že určitý nárok na náhradu nemajetkové újmy vznik, přičemž nesouhlasí s tím, že by k prokázání nároku ničeho nedoložil. V další části odvolatel rekapituluje zákonné podmínky k přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy v trestním řízení s tím, že tyto pokládá za splněné. Dále rozvádí občanskoprávní úpravu, cituje z příslušných ustanovení občanského zákoníku, jednotlivé předpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkové újmy vyjmenovává i konkretizuje, přičemž uzavírá, že první soud nezohlednil judikaturu týkající se této problematika, kdy z příložené analýzy vyplývá, že v obdobných případech vyjádření v médiích, které poškozují čest, důstojnost a pověst poškozených, jsou obvykle přiznávány částky v řádech statisíců či přesahující 1 000 000 Kč. Pokud odvolatel požadoval pouze částku 50 000 Kč, tak šlo o částku vyloženě symbolickou. V závěru dává odvolatel soudu II. stupně na zvážení, zda jednání obžalovaného nenaplněje zákonné znaky trestného činu pomluvy dle § 184 odst. 1, 2 tr. zákoníku. V tomto smyslu uvádí argumenty, které ho k takovému právnímu posouzení vedou. Navrhuje, aby soud II. stupně výrok o náhradě nemajetkové újmy zrušil a sám ve věci znovu rozhodl tak, že obžalovaného zaváže k povinnosti nahradit mu nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč.
7. K odvolání poškozeného podal obžalovaný písemné vyjádření. Nepovažuje za potřebné vyjadřovat se k jednotlivým aspektům podaného odvolání, neboť trvá na své nevině, tudíž není ani dle jeho názoru splněn základní předpoklad, tj. porušení právní povinnosti. Pokud jde o navrhovanou změnu právní kvalifikace, tak zdůrazňuje, že k takovému návrhu není poškozený oprávněn. Nicméně v tomto směru považuje za potřebné odkázat na usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 27. 2. 2017, kde bylo konstatováno, že podezření ze spáchání přečinu pomluvy dle § 184 odst. 1, 2 tr. zákoníku se nepodařilo prokázat, neboť informace veřejně sdělené Mgr. K. [REDAKCE] o policejním prezidentovi byly v jeho vědomí pravdivé a nebyl tedy naplněn jeden z obligatorních znaků skutkové podstaty přečinu pomluvy, tj. sdělení nepravdivých údajů. Vypořádal se s tím i soud prvního stupně, zejména v ústním odůvodnění, nebylo to nějaké lživé nařčení. Připomíná, že se ve věci úniku informací vedlo trestní řízení, bylo sice prověřováno více osob, nicméně s výjimkou poškozeného šlo

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

o civilní osoby, věc přesto řešila GIPS, tudíž musel být poškozený podezřelým, přičemž dle odborného komentáře se pro označení osoby (fyzické i právnické), proti které se vede trestní řízení, používá pojem „podezřelý“, jímž je ten, proti komu se vede trestní řízení předtím, než bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 tr. řádu. Jelikož nepovažuje odvolání poškozeného za důvodné, tak navrhuje, aby bylo zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

8. Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu obou podaných odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti kterým tato směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad a dospěl k následujícím závěrům.
9. Soud I. stupně provedl zákonným způsobem dokazování v rozsahu pro rozhodnutí postačujícím, provedené důkazy náležitě zhodnotil, a pokud jde o základní skutkový děj, tak ten byl prvním soudem dostatečně objasněn. Ani obžalovaný Mgr. K. [redacted] nezpochybňuje, že dne 20. 6. 2016 poskytl v rámci natáčeného rozhovoru s redaktorem J. [redacted] H. [redacted] mimo jiné informaci, že „pan policejní prezident je, řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské trestné činnosti stamilionových, ve stamilionových částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterého se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů GIBS o průnik do spisu“, dále že se sdělené informace dozvěděl jako policista z trestního řízení vedeného v té době Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování [redacted], expozitura [redacted] pod č.j. ÚOOZ-1930/TČ-2014-292600 (pod krycím názvem [redacted], které sám jako policejní orgán vedl) a současně také z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [redacted], vydaného dne 24. 3. 2016 pod č.j. GI-TC-601-146/2014, které mu předal k vyhodnocení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [redacted] Mgr. P. [redacted] Š. [redacted], a že byl srozuměn s tím, že jím uvedené informace budou zveřejněny v pořadu [redacted] „[redacted]“ dne 20. 6. 2016, k jehož odvysílání téhož dne skutečně došlo. V tomto směru měl první soud k dispozici i výpověď svědka J. [redacted] H. [redacted], redaktora [redacted], dalších svědků a důkazy listinné, zejména přepis předmětného rozhovoru. Není tak sporu o tom, že se žalovaný skutek stal a že tento spáchal obžalovaný. Pokud jde o skutková zjištění prvního soudu, těmto nelze nic vytknout. Doplnění dokazování výsledkem obhajobou navrhovaných svědků považuje i odvolací soud za nadbytečné.
10. Spornou tak zůstává pouze otázka právního posouzení prokázaného skutkového děje. Lze předeslat, že i dle přesvědčení odvolacího soudu byly tímto jednáním zákonné znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku přinejmenším po objektivní stránce naplněny. Obžalovaný v té době byl příslušník Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, expozitura [redacted], a to konkrétně na pozici vedoucího expozitury, byl tedy vysoký důstojník elitního útvaru, přičemž nešlo o soukromý rozhovor týkající se soukromých záležitostí, leč o informování veřejnosti o skutečnostech, které se dozvěděl v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu. Jak bylo uvedeno již shora, sdělované informace získal z trestní věci vedené pod č.j. ÚOOZ-1930/TČ-2014-292600 (pod krycím názvem [redacted]), ve které sám vedl prověřování coby policejní orgán, jakož i z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [redacted], ze dne 24. 3. 2016 pod č.j. GI-TC-601-146/2014, které mu předal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [redacted] Mgr. P. [redacted] Š. [redacted] k provedení analýzy dalšího možného postupu. Sám uvedl, že jednal z pověření svého nadřízeného na základě závazného pokynu policejního prezidenta č. 87/2006 ze dne 22. 6. 2006 ve znění následných změn, není tak pochyb o tom, že jednal coby úřední osoba v rámci výkonu pravomoci, jak právem uzavřel první soud.
11. Na poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných se primárně vztahuje, respektive tuto problematiku upravuje ustanovení § 8a až 8d tr. řádu. Při poskytování Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

informací veřejnosti musí orgány činné v trestním řízení dbát na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, aby nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností a aby neporušily zásadu presumpce nevin. V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující ztotožnit osoby, proti kterým se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka (viz § 8a odst. 1 tr. řádu). Z výroku obžalovaného bylo možné osobu poškozeného jednoznačně ztotožnit coby osobu určitým způsobem figurující v předmětné kauze, neboť policejní prezident je pouze jeden. O totožnosti „označeného“ tak nebylo žádných pochyb, byť nebylo uvedeno přímo jméno této osoby.

12. Výjimky ze zákazu zveřejňování podle § 8a až 8c tr. řádu jsou uvedeny v ustanovení § 8d tr. řádu, kdy lze informace v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud ovšem převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby. Tuto otázku je třeba zkoumat testem proporcionality v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2017, č. j. 5 A 138/2014-38, včetně prejudikatury – nálezů Ústavního soudu). Pokud obžalovaný na svou obhajobu uvádí, že jednal ve veřejném zájmu, tak ani dle přesvědčení odvolacího soudu nebyl dán veřejný zájem na sdělení informací v takovém rozsahu, jak učinil obžalovaný, kdy se nabízelo skutečně velice pečlivě zvažovat, zda nepostačí jen obecně formulované sdělení bez poskytnutí informací umožňujících zjištění totožnosti jmenované osoby. Tímto postupem bylo určitým způsobem zasaženo do osobnostních práv policejního prezidenta, do jeho osobní a profesní cti a dobré pověsti. Právem tak první soud uzavřel, že byla porušena povinnost mlčenlivosti a nestranného postupu podle ustanovení § 11 písm. a), § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a podle § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Jako úřední osoba tak obžalovaný vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.
13. Na to nemá vliv ani skutečnost, že svědek Mgr. R. ██████ Š. ██████ v hlavním líčení jednoznačně potvrdil, že tak obžalovaný činil s jeho souhlasem, když ho ke sdělení informací pověřil, coby ředitel útvaru s celostátní působností, tedy v souladu s tehdy platným závazným pokyn policejního prezidenta č. 87/2006 ze dne 22. 6. 2006 ve znění následných změn. Dle čl. 2 odst. 1 písm. a) tohoto pokynu poskytují informace veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků mimo jiné ředitelé útvarů policie s celostátní působností, dle čl. 2 odst. 3 tohoto pokynu mohou vedoucí policisté uvedení v odst. 1 v rámci své působnosti k poskytování informací pověřit další policisty a zaměstnance. Odvolací soud nepochybuje o tom, že obžalovaný pověřen byl, dokonce se nabízí, že byl Mgr. Š. ██████ rozhovoru přítomen. O tom svědčí nejen výpovědi obou zmíněných, ale i přepis rozhovoru s Mgr. R. ██████ Š. ██████ ze dne 20. 6. 2016, kterým byl důkaz proveden. A pokud první soud vyjádřil jakousi pochybnost o pravdivosti tohoto tvrzení (předmětnou výpověď ovšem nevyhodnotil přímo jako nevěrohodnou), tak lze pro úplnost připomenout, že svědek Mgr. Š. ██████ vypovídal v přípravném řízení před orgánem GIPS, ve vztahu k němuž opakovaně vyjádřil nedůvěru, přičemž tehdy nevyločil, že by takové pověření obžalovanému dal, leč jako na většinu dalších otázek neodpověděl, případně uvedl, že se vyjádří až po slyšení před parlamentní vyšetřovací komisí. I v takovém případě, že podává informace sdělovacím prostředkům pověřený policista či zaměstnanec, tzn. osoba k tomu oprávněná, je ovšem třeba pečlivě vážit rozsah sdělovaných informací, jak bylo uvedeno shora. Po objektivní stránce tak nelze závěrům prvního soudu v zásadě nic vytknout.
14. Ohledně subjektivní stránky je třeba zdůraznit, že pokud by takový výrok zazněl v jiné době a za jiných okolností, respektive bez tehdy existujících prokázaných okolností a pohnutky obžalovaného, jak budou tyto blíže rozvedeny níže, mohly by být i v tomto směru závěry prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

soudu akceptovány. Ty ovšem prvý soud do určité míry podcenil, když zdůraznil pouze tu skutečnost, že předmětné informace médiím poskytnuty byly.

15. Jak je z provedených důkazů zcela zřejmé, obžalovaný v úmyslu přímém nesledoval žádný osobní prospěch, v té době již byla podána jeho žádost o propuštění ze služebního poměru (konkrétně dne 9. 6. 2016), kde uvedl v zásadě tytéž důvody jako v následném rozhovoru, takovou žádost podal i svědek Mgr. Š█████, jeho nadřízený, obžalovaný tak nejednal ani v jeho osobním zájmu, přičemž evidentně nesledoval ani způsobení závažné újmy jinému. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že se nejednalo o podání informací zcela zjevně nepravdivých, když z unesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště ██████, ze dne 24. 3. 2016, č. vj. GI-TC-601-146/2014, jakož i z dalších kopií písemností v té věci, jimiž byl rovněž proveden důkaz, se vskutku nabízí, že byl prověřován únik informací prostřednictvím zaslané SMS zprávy o plánované policejní akci ÚOKFK, která měla proběhnout dne 30. 9. 2014, přičemž jedna z verzí úniku směřovala do okruhu osob blízkých poškozenému, tato verze byla prověřována, přičemž v případě dalších prověřovaných osob se jednalo o civilisty, nikoli příslušníky PČR, ačkoli šlo o podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Prvý soud měl ostatně k dispozici i úřední záznam policejního orgánu NCOZ, expozitura ██████, o vyhodnocení a zpracování informací zadokumentovaných v rámci šetření trestního spisu ██████, vztahující se k osobě policejního prezidenta Mgr. Bc. T█████ T█████, a rovněž jsou v tomto záznamu popsána dvě trestní řízení (tzv. kauza ██████ a dále tzv. kauza ██████), ve kterých je ze strany třetích osob zmiňováno, ať už přímo či nepřímo, jméno policejního prezidenta, a dále jsou zde uvedeny pasáže zadokumentovaných rozhovorů, kde se o policejním prezidentovi hovoří. Sdělované informace byly minimálně ve vědomí obžalovaného pravdivé. Dosud nejisté postavení poškozeného ve vztahu k úniku informací mělo vyjadřovat spojení „řekněme podezřelý“. Navíc poškozený podával ve věci vysvětlení, nejednalo se tak pro něj o informaci zcela překvapivou. Z tohoto důvodu nebyla právem zvažována právní kvalifikace jednání obžalovaného jako přečin křivého obvinění dle 345 tr. zákoníku či jako přečin pomluvy dle § 184 tr. zákoníku, neboť absentuje zásadní předpoklad – sdělení vědomě nepravdivých údajů či lživé obvinění. Ostatně obžalovaný nebyl veden ani úmyslem bezdůvodně poškodit policejního prezidenta, coby jednoho z autorů reorganizace, když je zcela zřejmé, že obžalovaný sledoval jiný hlavní cíl – zabránit reorganizaci části policie a spustit veřejnou diskusi o tomto kroku, respektive jednal v pohnutce zvrátit rozhodnutí o reorganizaci policie z obavy o naplnění účelu trestního řízení v citlivých trestních kauzách vedených těmito útvary, aby nedošlo k jejich zmaření v důsledku politického rozhodnutí (jak se domníval), kdy zásah do osobnostních práv jiné osoby, ke kterému došlo, byl způsoben pouze jako vedlejší následek, tedy maximálně v úmyslu nepřímém.
16. Dle přesvědčení soudu II. stupně je pak pro posouzení věci po právní stránce rozhodná právě pohnutka obžalovaného – zabránit tehdy vznikajícímu ohrožení trestních kauz a řádného nezávislého fungování tehdejších celorepublikových útvarů policie - ÚOOZ a ÚOKFK, jak sám opakovaně uvedl. V tomto směru nelze pomíjet časové souvislosti, ve kterých byl rozhovor obžalovaným poskytnut. Zcela zásadní roli sehrála dle názoru odvolacího soudu překvapivá, utajovaná a naprosto překotná reorganizace, respektive začlenění ÚOOZ do jedné velké policejní centrály již ke dni 1. 7. 2016, ačkoli materiály z května 2016 o koncepci PČR do roku 2020 takové informace neobsahovaly, naopak bylo plánováno rozšíření budov ÚOOZ na ██████, budoval se nový tým pro kyberkriminalitu, vše směřovalo k rozvoji ÚOOZ, jak uvedl nejen obžalovaný a svědek Mgr. Š█████, ale i svědek Mgr. Š█████ z Vrchního státního zastupitelství v ██████ a jak je zřejmé i z důkazů listinných. Ostatně po oznámení této organizační změny, těsně před jejím podpisem, poskytl dne 10. 6. 2016 náměstek Vrchního státního zastupitelství v ██████ Mgr. P█████ K█████ několik rozhovorů, ve kterých rovněž vyjádřil určitá velice závažná podezření ohledně skutečných důvodů reorganizace (v podrobnostech viz rozhodnutí Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 12 Ksz 5/2016 – 128, a přepisy příslušných článků), přesto k podpisu ohledně reorganizace v uvedeném termínu došlo, aniž by se vyčkal prošetření tohoto podezření. Jak rovněž uvedl i svědek Mgr. Š█████, v té době museli řešit spoustu věcí, byli s obžalovaným v čilém kontaktu, stahovali dokonce některé spisy na státní zastupitelství z obav, aby v té době nedošlo k nějakým únikům informací. Dále svědek uvedl, že se mluvilo o kauze ██████, kterou mohla reorganizace zásadním negativním způsobem ovlivnit, zcela potají se týden před reorganizací převážela i další kauza, která byla reorganizací ohrožena. Jen díky tomu, že byla svolána Bezpečnostní rada státu (zasedání 14. 6. 2016), došlo k odložení účinnosti reorganizace alespoň z 1. 7. 2016 na 1. 8. 2016. Bylo požádáno o slyšení před vyšetřovací komisí Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Právě časový faktor sehrál bezpochyby významnou roli, kdy obžalovaný měl velmi málo času na zvážení rozsahu a potřebnosti všech zveřejněných informací z hlediska, který tím sledoval. Nezmínit nelze celkově vypjatou situace, respektive atmosféru ve společnosti, rozpolčené názory politiků, právníků, v důsledku reorganizace hrozila i vládní krize. Za této situace mohl být obžalovaný subjektivně přesvědčen, že jedná ve veřejném zájmu, byť šlo o právní názor nesprávný.

17. Otázka veřejného zájmu je totiž poměrně problematická. Slovní spojení „veřejný zájem“ je neurčitý právní pojem, který není v ustanovení § 8d tr. řádu blíže vymezen. Trestní řád neobsahuje legální definici tohoto pojmu, je tak úkolem orgánů činných v trestním řízení v každém jednotlivém případě s ohledem na jeho specifické skutkové okolnosti zjistit, zda existuje veřejný zájem na poskytnutí informací, konkretizovat ho a následně ho z hlediska potřebnosti a závažnosti poměřit s osobnostními právy dotčeného subjektu. Zveřejnění informací umožňujících ztotožnit osobu poškozeného neodůvodňoval veřejný zájem, v důsledku čehož nebyly splněny zákonné podmínky pro použití výjimky ze zákazu poskytování informací, obžalovaný se tak řídil nesprávným právním názorem při aplikaci příslušné právní normy, respektive šlo o nesprávný výklad poněkud nejasného znění příslušného ustanovení trestního řádu, jenž obsahuje výjimku ze zákazu zveřejnění informací umožňujících zjištění totožnosti osob. Nicméně právo není kauzální disciplína přinášející jednoznačné odpovědi, což mělo být rovněž vzato v úvahu.
18. Právě s ohledem na zmíněné okolnosti případu a pohnutku obžalovaného posouzené v kontextu se skutečnostmi zjištěnými k osobě obžalovaného, který nikdy nebyl soudně trestán, nebyly k jeho osobě zjištěny jiné negativní poznatky, jeho hodnocení jsou kladná, od roku 1991 byl příkladným policistou, má odvolací soud zato, že prokázané jednání, ke kterému došlo v důsledku nesprávné aplikace příslušných norem, nedosahuje takové intenzity (škodlivosti pro společnost), aby se mohlo jednat o trestný čin, respektive aby nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu (viz § 12 odst. 2 tr. zákoníku), obzvláště když k žádným fatálním důsledkům nedošlo.
19. Na tomto místě považuje odvolací soud za nutné zmínit, že ačkoli poškozený popsal, čemu musel následně čelit, tak současně při svém výslechu v hlavním líčení uvedl, že na základě výroku obžalovaného ke změně v jeho pracovní pozici nedošlo. Poškozený je policejním prezidentem dosud, přičemž jistě není sporu o tom, že veřejný činitel musí snést více kritiky než běžný občan. Fakticky ohrožena nebyla ani obě řízení, z kterých obžalovaný informace čerpal. Pokud jde o kauzu ██████, tak z té nebyly žádné konkrétní informace veřejnosti sděleny, ty bral obžalovaný pouze v úvahu při rozhodování o tom, zda existuje veřejný zájem, přičemž i svědek Mgr. Š█████ potvrdil, že k ohrožení nedošlo. Pokud jde o druhou trestní věc, vedenou u policejního orgánu GIPS, 18. oddělení – pracoviště ██████, pod č.j. GI-TC-601-146/2014, tak sám poškozený připustil, že v této věci již dříve podával vysvětlení, stejně tak jeho syn, bývalá manželka a současná přítelkyně, přičemž vzhledem k obsahu dotazů a požadavků GIPS (např. na vydání věci) měl přehled i o tom, co je objasňováno. Stěží tak mohlo být ohroženo naplnění účelu trestního řízení dle § 1 odst. 1 tr. řádu. Ostatně jak bylo uvedeno již shora, obžalovaný neinformoval veřejnost proto, aby ohrozil trestního stíhání, již

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

vůbec ne proto, aby poskytl poškozenému nějakou výhodu, leč a výlučně právě proto, aby nedošlo ke zmaření účelu trestního řízení provedením nepřipravené a účelové reorganizace (jak se domníval). Proto také nesdělil veřejnosti všechny informace, které ze zmíněných spisů (zejména z odposlechů telekomunikačního provozu) získal, jejichž zveřejněním by skutečně mohl probíhající vyšetřování ohrozit. Pokud mu bylo prvním soudem kladeno k tíži, že nevyčerpal všechny zákonné prostředky, jak s těmito informacemi naložit, pak je třeba připomenout, že orgány GIPS i státní zástupci Vrchního státního zastupitelství v [redacted] tyto poznatky již měly, ostatně citované usnesení o odložení věci bylo vyhotoveno právě policejním orgánem GIPS a obžalovaný jej získal od svědka Mgr. Š [redacted], tedy právě z Vrchního státního zastupitelství v [redacted]. Se svým nadřízeným Mgr. Š [redacted] věc konzultoval. Za této situace a v časové tísní lze akceptovat obhajobu obžalovaného, že již nebylo kam se obrátit, aby byly důvody reorganizace prošetřeny dříve, než tato bude se všemi důsledky spuštěna.

20. Společenská škodlivost samozřejmě není zákonným znakem trestného činu, obzvláště při jeho současném formálním pojetí. Má proto význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze tedy řešit v obecné poloze, ale je třeba tuto zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji hodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku (povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem), a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (viz stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod č. 26/2013 Sb.). I dle přesvědčení odvolacího soudu právě této hranice prokázané jednání obžalovaného nedosahuje. Při komplexním posouzení této věci vzal odvolací soud v úvahu funkci trestního práva jako prostředku ultima ratio, tedy použití trestního práva až jako poslední možnosti ochrany dotčených společenských zájmů, když princip subsidiarity trestní represe vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě – až tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. O takový případ se však dle názoru soudu II. stupně v posuzované věci nejedná.
21. Z uvedených důvodů nemohl napadený rozsudek obstát a musel být z podnětu obou podaných odvolání, když i výhrady týkající se výroku o náhradě nemajetkové újmy byly shledány důvodnými, podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zrušen v celém rozsahu. Jelikož měl odvolací soud dostatek podkladů, tak současně mohl v intencích § 259 odst. 3 tr. řádu v rozsahu zrušení sám znovu rozhodnout.
22. Po komplexním zvážení všech právních hledisek dospěl soud II. stupně k závěru, že prokázané okolnosti případu, pohnutka obžalovaného, záměr a cíl, které sledoval, jeho nesprávný právní názor, že jedná ve veřejném zájmu, jakož i poznatky zjištění k osobě obžalovaného tak, jak byly shora podrobně popsány, snižují intenzitu prokázaného jednání natolik, že se nejedná o trestný čin.
23. Dále se odvolací soud zabýval otázkou, zda by v projednávaném skutku nemohlo být spatřováno kárné provinění. Jelikož obžalovaný již není příslušníkem PČR, tak nelze věc postoupit dle § 222 odst. 2 tr. řádu příslušnému orgánu k projednání.
24. Proto nezbylo, než postupovat dle § 226 písm. b) tr. řádu a obžalovaného obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 11. 2017, spisová značka VZV 13/2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

zprostit, když bylo prokázáno, že se skutek stal, tento spáchal obžalovaný, avšak tento není trestným činem.

25. Odkaz poškozeného s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních je v takovém případě dle § 229 odst. 3 tr. řádu obligatorní, byť výhrady poškozeného o absenci řádného odůvodnění, jakož i důvodů, pro které byl poškozený i v případě odsuzujícího výroku na občanskoprávní řízení se svým symbolickým nárokem odkázán, lze považovat za důvodné. Poškozenému ovšem nic nebrání v tom, aby v rámci občanskoprávního řízení podal žalobu na ochranu osobnosti z důvodů, které ve svém odvolání popsal a doložil. Právě takový prostředek považuje odvolací soud za dostatečný a efektivní.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další žádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 30. dubna 2018

JUDr. Lucie Černá v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.04.2018. Připojení doložky provedla Iva švejkovská dne 25.05.2018.